

Do zadní kapsy kalhot zastrčím peněženku, popadnu mobil a projdu odosobnělým obyvákem se snobským nábytkem do předsíně, kde si ještě u zrcadla v rychlosti upravím vlasy. Teprve potom odpovím: „Slavit. Devatenáct člověku není každé den.“

„Snad jsme se dohodli, že zůstaneš doma!“

„Vy jste se dohodli. A jak sis mohla všimnout, otec tady pořád není. Slíbil, že dneska přijede z práce včas, ale očividně mu za to nestojím ani na moje narožky.“

Otevřu dveře bytu, ale máma bleskově přiskočí a zase je zabouchne. Otráveně si povzdychnu.

„Tak zřejmě je ještě na sále! Doktoři holt nemají pevnou pracovní dobu jako prodavačky v krámě! To bys mu snad mohl odpustit!“

„Odpuštěno. Ale rodinná večere se tím pádem nekoná, takže nevidím důvod, proč bych měl zůstat.“ Znovu se pokusím otevřít, ale brání mi vlastním tělem. Je minimálně o hlavu menší než já, snadno bych ji mohl odstrčit stranou, jenže nehledě na to, jak moc jsem nasranej, pořád je to moje máma a nikdy bych si to k ní nedovolil.

„Tak třeba proto, že máš zaracha!“

„Mami, není mi čtrnáct,“ obrátím oči v sloup.

„Správně! Takže bys měl být schopný se o sebe postarat sám, aniž bych ti musela neustále stát za zadkem! Jak mi tedy vysvětlíš ty dvě čtyřky, co ti vychází na vysvědčení?!“

„Ježiš, o nic nejde, je to jen podělaný pololetí!“

„S takovým přístupem se na medicínu nedostaneš!“

„Tak to je dobře, že na ni ani nechci,“ zašklebím se a využiju chvíli jejího zaskočení, abych se konečně dostal za dveře. Já, kterej omdlívá při pohledu na krev, ušklibnu se v duchu. Ale zajímalo je to někdy?

„To nemyslíš vážně! Snad jsme o tomhle už mluvili!“

„Vy jste o tom mluvili,“ opravím ji znovu, zatímco se soukám do ošlapanejch zimních bot, který tolik nesnáší. Jako by se někdy ptali na můj názor!

„Tak mi tedy pověz svůj plán,“ vybědne mě ironicky s rukama založenejma na prsou. „Čemu hodláš zasvětit svůj život, když ne smysluplné kariéře?“

„Třeba rodině,“ rýpnu si. Že na mě ani jeden z nich nemá čas je nejčastějším tématem našich hádek.

„To bych chtěla vidět, která ženská by si vzala takového ztroskotance!“

Jo, maminko, to by ses divila. Stačí mít hezkou tvářičku a holky na mě čekaj ve frontách. Nepotřebuju k tomu bejt doktor ani právník.

Natáhnu se pro klíče od motorky, ale máma po nich div neskočí. Pevně je stiskne ve své malé dlani. „Zbláznil ses? V takové zimě chceš jet na motorce?“

„Fajn, tak já si půjčím auto, jo?“

Vzdá to se mnou. Ví moc dobře, že mám v pokoji schovaný náhradní klíčky a byl bych schopnej na tý motorce opravdu odjet.

„Jestli mi to auto zase někde odřeš, tak si mě nepřej! Rozumíš?“

„No jo...“

S úlevou za sebou zabouchnu dveře a nadechnu se mrazivého večerního vzduchu. Začátek prosince s sebou letos přinesl i první sníh. Zašátrám v kapsách bundy po krabičce cigaret. Hned si jednu zapálím, matka mi hnula žlučí.

Sere mě, jak se ode mě pořád něco očekává. Syn vlivnejch rodičů by přece měl mít jenom samý jedničky, chodit vymydlenej jak manekýn, skončit s těma hroznejma zlovykama a vystudovat prestižní školu. *Podívej se na Kryštofa*, řekla mi jako vždycky. *Nedělá problémy, ve škole se dobře učí, dokážeš si představit, jak před tou Hankou vypadám?* Mně je ale úplně jedno, jak před svojí kolegyní z práce, kterou stejně ve skrytu duše nemůže vystát, vypadá. Nebaví mě žít podle jejích očekávání, kráčet po cestíčkách, co se mi s otcem snažej vyšlapat. Asi jsem opravdu nevděčný děcko, jak mi nezapomínaj často připomínat.

Jako by oni byli perfektní. Jejich kariéry je natolik vytěžujou, že nemaj čas ani oslavit narozeniny svého jediného dítěte.

Naposledy potáhnu konejšivej nikotin, nedopalek odhodím do kanálu a dojdou si pro auto do garáže.

Hlavou se mi proženou drobný výčitky svědomí, ale zatlačím je do pozadí. Copak je moje chyba, že táta není zase doma?